

Er politisk rensing av avløpsvann et prioritert tiltak?

Miljøverndepartementet legger EUs avløpsdirektiv fra 1991 til grunn for den norske avløpspolitikken fremover. Miljømyndighetene er nå i ferd med å utrede konsekvensene av å implementere avløpsdirektivet, og satser på å fastsette en selv bærende forskrift til dette formål ved årsskiftet 2002/2003. I sommer gikk det ut retningslinjer fra SFT til fylkesmennene om «Norsk avløpspolitikk 2001-2005». Hensikten med disse retningslinjene er å bidra til at fylkesmennenes myndighetsutøvelse og veiledning overfor kommunene samsvarer med kommende krav i forskrifts form.

Det er en kjent sak at EUs avløpsdirektiv ikke er skreddersydd for Norge. I avløpsdirektivet stilles det krav til renseprosess avhengig av en områdeinndeling etter resipientenes følsomhet, størrelse på tettbebyggelsen og type resipient. Minimumskravet er i utgangspunktet sekundærrensing, som innebærer krav til konsentrasjon eller renseseffekt for organisk stoff målt som både BOF_5 og KOF ($\text{BOF}_5 < 25 \text{ mg O/l}$ eller 70-90 % reduksjon og $\text{KOF} < 125 \text{ mg O/l}$ eller 75 % reduksjon). I tillegg er det aktuelt med krav om fosforfjerning og eventuelt nitrogenfjerning avhengig av resipienttype og følsomhet. Ved utslipp til kystfarvann eller elvemunning som er klassifisert som mindre følsomme, kan imidlertid primærrensing være aktuelt dersom det kan dokumenteres at utslippene ikke har skadevirkninger for miljøet. Primærrensing innebærer krav om 20 % reduksjon av BOF_5 og 50 % reduksjon av suspendert stoff. Kravene vil i utgangspunktet ramme tettbebyggelser større enn 2000 personenheter (PE) med utslipp til ferskvann/elvemunning og tettbebyggelser over 10.000 PE med utslipp til kystfarvann.

Mange norske renseanlegg, som i hovedsak er mekaniske anlegg med utslipp til gode sjøresipienter og kjemiske fellingsanlegg til øvrige resipienter, vil ha problemer med å møte primær- og sekundærrensekravene. Tiltak for å redusere utslippene av organisk stoff til «EU-nivå» vil bety lite for våre vannforekomster. Det vil derimot kreve store investeringer, på bekostning av andre viktige tiltak som f.eks. rehabilitering av ledningsnett.

Norsk Vannforening mener at en direkte implementering av avløpsdirektivets krav vil være et tilbakeskritt i forhold til den resipientorienterte politikken som miljømyndighetene har ført de senere år, og som også ligger til grunn for EUs nye vanndirektiv («Rammedirektivet»). Norske myndigheter må argumentere overfor EU og ESA (EFTAs overvåkingsorgan) for at særnorske forhold gjør at vi må få unntak fra deler av avløpsdirektivet. En slik forståelse var bl.a. signalisert fra EUs side tidlig på 90-tallet. Dokumentasjon av at ytterligere reduksjon av organisk stoff ikke vil ha noen miljøgevinst, bør være et tungtveiende argument overfor EU og ESA.

Uttrykket «politisk rensing» ble brakt på bane under nitrogenfjernings-debatten, som satte sitt preg på norsk avløpssektor for noen år tilbake. Det er grunn til å børste støvet av dette begrepet, dersom en rekke norske avløpsrenseanlegg nå skal måtte gjennomføre rensiltak uten påviselig miljøeffekt for norske resipienter eller internasjonale farvann!

NORSK VANNFORENING.